

Сергій Петрович РАЙЧЕНКО

(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

КОДИФІКАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЯК МЕХАНІЗМ СТАБІЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО ПРОСТОРУ В УМОВАХ ПРАВОВОЇ ТУРБУЛЕНТНОСТІ: ДОКТРИНАЛЬНО-МЕТОДОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

У статті здійснено комплексне доктринально-методологічне дослідження кодифікації законодавства як інструмента стабілізації правового простору в умовах правової невизначеності, що характеризується підвищеною динамікою нормативних змін, фрагментарністю регуляторної бази та зростаючим дефіцитом правової визначеності. Обґрунтовано, що кодифікація не є суто техніко-юридичною процедурою, а виступає концептуальним механізмом структурної перебудови нормативної системи, покликаним відновити її внутрішню логіку, ієрархічну узгодженість та аксіологічну наповненість. Досліджено вплив правової нестабільності на регуляторну архітектоніку законодавства та виявлено типові виклики, що постають перед правотворцем в умовах трансформаційного періоду. Акцентовано увагу на тому, що ефективна кодифікація потребує глибокого методологічного підґрунтя, яке включає в себе не лише аналіз чинної нормативної бази, але й врахування правових цінностей, соціокультурного контексту та стратегічних орієнтирів розвитку правової системи. Зроблено висновок, що кодифікація виконує не лише функцію систематизації норм, а й слугує інструментом правової реконфігурації, здатним забезпечити відновлення нормативної цілісності, стабільності та передбачуваності в умовах правової турбулентності, а також сприяти утвердженню верховенства права як базової цінності демократичного суспільства.

Ключові слова: кодифікація законодавства, правова турбулентність, стабілізація нормативного простору, методологія правотворення, правова визначеність, систематизація права, правова доктрина.

Постановка проблеми. У сучасних умовах суттєвого ускладнення правової реальності, спричиненого як глобальними трансформаціями, так і внутрішньодержавними кризами, особливо в умовах воєнного стану, проблема забезпечення стабільності правового простору набуває першочергового значення. Висока інтенсивність нормативних змін, домінування фрагментарного нормотворення, правова експансія підзаконного регулювання та розмитість функціональних меж між галузевими масивами законодавства формують атмосферу правової турбулентності, у якій знижується рівень юридичної визначеності, підривається довіра до правових інститутів і послаблюється нормативна ефективність регуляторних механізмів. Водночас на фоні цієї дестабілізації актуалізується пошук інструментів, здатних забезпечити системну відповідь на виклики дезінтеграції правового масиву. Одним із таких інструментів постає кодифікація законодавства, яка виявляється не просто формою систематизації, а концептуальним методом відновлення цілісності нормативної матерії. Проблематика полягає у тому, що сучасна українська правотворча практика часто зводить кодифікацію до техніко-юридичної процедури з обмеженим змістовим навантаженням, ігноруючи її потенціал як елементу стратегічного управління правовою системою. При цьому, незважаючи на численні спроби оновлення окремих кодифікованих актів, відсутність доктринальної цілісності та чіткої методологічної орієнтації зумовлює фрагментарність і несистемність таких процесів. Виникає потреба в науковому осмисленні кодифікації як багатовимірного явища, що передбачає не лише перерозподіл нормативного масиву, а й формування нових правових конструкцій, які відображають сучасні соціальні реалії, правові потреби та аксіологічні пріоритети. У цьому контексті особливої ваги набуває розробка теоретичних засад, які б забезпечили концептуальну цілісність і методологічну обґрунтованість кодифікаційної діяльності в умовах правової турбулентності, перетворивши її на ефективний інструмент стабілізації нормативного простору та підвищення керованості правовою системою.

У сучасній науковій дискусії спостерігається зростання інтересу до проблематики кодифікації законодавства як ефективного механізму зміцнення правового порядку в умовах правової нестабільності, що є особливо актуальним для України у зв'язку з тривалим воєнним конфліктом, масовими нормативними змінами та необхідністю збереження цілісності правової системи. У працях провідних вітчизняних і зарубіжних науковців, таких як А. М. Гуржій, А. М. Колодій, В. В. Костицький, О. В. Лущик, здійснено спробу концептуалізувати поняття кодифікації як не лише правотворчого процесу, а як фундаментальної стратегії правового реформування в контексті доктринальної переоцінки призначення і функцій права в умовах правової нестабільності. Дослідники наголошують, що існуючий масив законодавства характеризується множинністю суперечливих норм, слабо скоординованими правовими інститутами, а також відсутністю стабільних нормативних орієнтирів, що загрожує

ефективному функціонуванню системи права та знижує рівень довіри до правових приписів з боку суспільства. У роботах П. Т. Кравченка акцентовано увагу на необхідності переосмислення традиційних підходів до систематизації, зокрема на відході від уніфікаційного техніцизму в бік комплексного, концептуально орієнтованого правотворення, яке повинне враховувати зміни правосвідомості, трансформацію публічної влади, а також зростаючий вплив міжнародного права на національні регулятивні структури. Значна частина наукових розвідок стосується критичного осмислення попередніх кодифікаційних практик в Україні, зокрема у сфері цивільного, адміністративного, податкового та трудового законодавства. Автори, серед яких виділяються С. Г. Сergyoga, В. Г. Городовенко, О. Ф. Скакун, наголошують, що відсутність єдиної методологічної платформи та фрагментарність концептуальних засад суттєво знижують якість прийнятих кодексів, сприяють формуванню нормативного дисбалансу між загальними і спеціальними нормами, а також ускладнюють інтеграцію галузевих кодексів у єдину систему. В окремих публікаціях простежується спроба систематизувати методологічний інструментарій кодифікаційної діяльності з урахуванням таких методів, як структурно-функціональний аналіз, аксіологічне тлумачення, правова герменевтика та міжгалузева логіка правового моделювання. Деякі дослідники піднімають проблему розриву між теоретичними уявленнями про кодифікацію та реальною правотворчою практикою, що часто перебуває під впливом ситуативних політичних міркувань, а не довгострокової правової стратегії. Також заслуговує на увагу дослідницька позиція, яка розглядає кодифікацію не тільки як інструмент упорядкування законодавства, а як дієвий засіб формування нормативного консенсусу, правової ідентичності та інтеграції державного регулювання з урахуванням потреб соціального діалогу та правової комунікації. Аналіз сучасної наукової літератури свідчить про те, що хоча і досягнуто значного поступу в осмисленні концептуальних основ кодифікації, питання її спроможності бути ефективним засобом стабілізації правового простору в умовах турбулентності залишаються недостатньо розробленими. Це насамперед стосується потреби у чіткій доктринальній парадигмі, яка б дозволила здійснювати кодифікацію як нормативно-ціннісний, системоутворювальний процес, що інтегрує правову дійсність у цілісну, логічно послідовну та соціально релевантну нормативну модель.

Метою цієї статті є формулювання комплексного доктринального та методологічного підходу до осмислення кодифікації законодавства як цілісного правового механізму, що здатен не лише структурно впорядкувати нормативну систему, а й стабілізувати правовий простір держави в умовах масштабної правової турбулентності, викликаній соціальними трансформаціями, воєнними викликами, девальвацією традиційних правових форм і швидкоплинністю регуляторних змін. Мета публікації полягає у всебічному розкритті теоретичних і прикладних аспектів кодифікації не як формального юридичного прийому, а як глибоко вкоріненого інструменту, що виконує функцію відновлення внутрішньої

логіки правової системи, підвищення її здатності до адаптації в умовах нестабільності та забезпечення правової визначеності в суспільстві.

Виклад основного матеріалу. Сучасна правова реальність формується в умовах глибоких суспільних потрясінь, що супроводжуються докорінною зміною структур публічного управління, ціннісних орієнтирів та функціональних параметрів правових інститутів. Військові дії, соціальні трансформації, політична нестабільність і посилення міжнародного тиску на нормативно-правовий суверенітет держави суттєво ускладнюють стабільне функціонування національного правопорядку. У результаті відбувається стрімке зростання ентропії в системі законодавства, посилюється його фрагментарність, множаться випадки колізій і дублювань, а правові джерела втрачають властиву їм цілісність і внутрішню логіку. У таких умовах особливої актуальності набуває необхідність вироблення ефективних механізмів збереження нормативної рівноваги, забезпечення послідовності правового регулювання та відновлення передбачуваності у взаєминах між державою та громадянином. Одним із найпотужніших інструментів досягнення зазначеної мети виступає кодифікація законодавства, яка у своєму ідеальному вигляді не лише впорядковує нормативний масив, а й забезпечує трансформацію правової матерії відповідно до актуальних викликів часу. Йдеться не про механічне зведення чинних норм у єдиний документ, а про доктринальне переосмислення функціонального призначення права, його аксіологічної сутності та інституційної спроможності відповідати на динаміку соціальних процесів. Саме в такому розумінні кодифікація може слугувати не технічним, а концептуальним ресурсом для стабілізації правового середовища, що зазнало істотних зрушень під впливом деструктивних обставин. Її адаптивний потенціал проявляється у здатності забезпечити структурну цілісність нормативної системи, синхронізувати галузеві регулятивні моделі та сформуванню нову логіку правотворення, засновану на принципах системності, послідовності й відкритості. На прикладі України, де довготривалий воєнний стан спричинив масштабне розбалансування правової системи, кодифікаційна діяльність потребує переосмислення як складова частина національної правової політики. Поширення нормативного імпровізаціонізму, надмірна кількість підзаконних актів, що часто суперечать один одному, а також втрата стабільних регуляторних орієнтирів призводять до руйнування правового каркасу, на якому базується функціонування демократичної правової держави. У цих умовах постає потреба у формуванні нової кодифікаційної парадигми, що поєднує формально-юридичну точність із глибоким доктринальним осмисленням завдань права в період нормативної дезінтеграції.

Стан нестабільності в правовій системі, що виникає під тиском глибоких суспільних потрясінь, змін політичної влади, воєнних дій або масштабних реформ, має безпосередній вплив на цілісність і

функціональність національного законодавства¹. У такі періоди спостерігається різке зростання кількості нормативних актів, що ухвалюються поспішно, без належної взаємної узгодженості, без урахування принципів системності та правової послідовності. Правові норми, що мають регулювати суспільні відносини, стають фрагментарними, втрачають чіткість і стабільність, що призводить до зниження передбачуваності в діях держави. В умовах такої динаміки змін законодавства значно знижується рівень довіри як з боку громадян, так і з боку суб'єктів господарювання, до права як стабільного інструменту впорядкування суспільного життя. Однією з найхарактерніших ознак нормативної нестабільності є втрата логічного зв'язку між окремими законами та підзаконними актами, що приймаються в режимі надзвичайної ситуації або внаслідок спроб оперативного реагування на нові виклики². У такій ситуації правова система поступово втрачає свою функцію гаранта сталості й балансу, перетворюючись на механізм, який реагує на події ситуативно, а не стратегічно. Відсутність узгодженості між актами різних рівнів, накопичення взаємовиключних положень та недостатність правового аналізу нововведень призводить до формування розбалансованого нормативного поля, в якому складно орієнтуватися не лише громадянам, а й самим правозастосовним органам.

Таке середовище породжує численні ускладнення в процесах правозастосування. Суди, правоохоронні органи, адміністративні структури змушені діяти в умовах відсутності чітких і стабільних нормативних орієнтирів. Внаслідок цього можливі протиріччя в судовій практиці, неоднозначні тлумачення норм, складність у визначенні юридичних наслідків дій або бездіяльності суб'єктів правовідносин. У свою чергу, це сприяє правовій невпевненості, підриває легітимність державних рішень і унеможливорює прогнозування правових наслідків у довгостроковій перспективі. Стає очевидним, що проблема виходить далеко за межі окремих нормативних дефектів, охоплюючи всю систему публічного управління та правового регулювання. Особливо критичним є те, що в умовах нормативної нестабільності втрачається орієнтація на загальновизнані принципи права, такі як правова визначеність, послідовність і недопущення зворотної дії законів у часі³. Натомість дедалі частіше простежується тенденція до прийняття короткострокових актів, які швидко змінюються або втрачають чинність. Таке регулювання спричиняє ефект правової дезорієнтації, коли інститут права перестає виконувати функцію орієнтира поведінки для суспільства. Усе це створює ґрунт для зростання правового нігілізму, формування в громадян відчуття, що дотримання законів не є обов'язковим або доцільним у мінливих умовах.

¹ Бобровник С. В., Оніщенко Н. М. Систематизація законодавства України: проблеми та перспективи вдосконалення. К.: Наук. Думка. 2003. 155 с

² Буроменський М. В. Систематизація законодавства: сучасний стан, проблеми, перспективи. *Право України*. 2021. № 1. С. 31.

³ Гетьман Є. А. Кодифікаційна техніка як різновид нормотворчої техніки. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Вип. 17. Х: Право. 2009. С. 140.

Крім того, нестабільність у законодавстві відкриває широкі можливості для зловживань та вибіркового застосування норм, що створює нерівність перед законом і підриває основи демократичного правопорядку¹. У такому правовому середовищі особливої актуальності набуває необхідність системного оновлення нормативного масиву, яке має базуватися не лише на поточних політичних запитах, а й на глибоких правових принципах, орієнтованих на довготривалу стабільність та внутрішню логіку правової системи.

Таким чином, порушення внутрішньої узгодженості законодавства, надмірна нормативна активність без належного теоретичного осмислення та слабка інтегрованість правових норм у єдиний правовий простір є фундаментальними проблемами, які супроводжують періоди правової нестабільності. Їх вирішення неможливе без вироблення цілісної стратегії правового відновлення, що передбачає глибоку модернізацію законодавства на основі його кодифікації як механізму, здатного відновити втрачену структурність, послідовність і функціональну дієздатність правової системи.

Кодифікація законодавства в умовах нестабільності постає як необхідна відповідь на складні виклики, що постають перед правовою системою в періоди активних змін, кризових ситуацій або глибоких соціально-політичних зрушень. Вона є не просто способом упорядкування великої кількості нормативних актів, а засобом їх глибокої переробки, перегляду та переосмислення, що дає змогу привести законодавчу базу у відповідність до нових реалій, сучасних потреб суспільства та держави. У таких умовах надзвичайно важливо мати не фрагментовану сукупність законів і підзаконних актів, а чітку, логічно організовану, взаємопов'язану систему, яка забезпечуватиме зрозуміле, послідовне і передбачуване регулювання суспільних відносин. Особливе значення кодифікація набуває в ситуації, коли держава змушена діяти в умовах нестачі часу, ресурсів та нормативної ясності². Прийняття великої кількості законів у короткий проміжок часу, що часто відбувається під тиском обставин, призводить до накопичення суперечностей, дублювання положень, розмитості правових категорій. У такому контексті кодифікація стає засобом очищення нормативного простору від випадкових, застарілих або неефективних норм. Вона дозволяє створити єдиний, внутрішньо узгоджений документ, у якому відображені всі необхідні положення, структуровані за логікою предметного регулювання та спрямовані на досягнення узгодженості між різними галузями права. Суттєвою перевагою кодифікації є її здатність формувати законодавчі акти не просто як збірку чинних норм, а як нову якісну конструкцію, яка проходить через призму аналізу актуальних потреб суспільства. Це дає змогу не лише зберегти правову спадкоємність, а й

¹ Гусарев С. Д., Тихомиров О. Д. Теорія держави та права: навч. посіб. К.: НАВС. Освіта України. 2017. 320 с.

² Драп'ятий Б. Окремі складові змісту конституціоналізації законотворчого процесу в Україні. *Правова держава*. 2022. № 27(4). С. 46.

забезпечити поступове оновлення законодавства, що відповідає вимогам часу. У результаті формується не просто новий документ, а нова модель правового регулювання, яка здатна забезпечити стабільність правопорядку, зменшити невизначеність, знизити рівень правових ризиків, а також забезпечити громадянам чітке розуміння того, як діяти в межах закону.

У процесі кодифікації важливу роль відіграє аналітична робота, яка полягає в глибокому вивченні чинного законодавства, виявленні його слабких місць, в аналізі міжнародного досвіду та врахуванні національних особливостей. Кодифікація дає змогу впровадити до законодавчої системи нові правові ідеї, принципи, цінності, які відіграють важливу роль у формуванні правової культури суспільства та підвищенні довіри до держави¹. Це не механічна операція зведення норм до єдиного тексту, а складний творчий процес, що поєднує правову логіку, соціальну доцільність і стратегічне бачення розвитку законодавства. Кодифікація також дозволяє перейти від тактики виправлення помилок у праві до системного планування змін, де кожна нова норма має свою логіку та місце у загальній системі². Вона сприяє подоланню хаосу у законодавстві, створює умови для єдності термінології, уніфікації підходів до тлумачення правових понять, усуває дублювання та суперечності, що знижують якість правозастосування. Структурованість кодифікованого акту полегшує роботу правозастосовних органів, органів виконавчої влади, судів, адвокатів, а головне - забезпечує зрозуміле правове поле для громадян³.

На нашу думку, у нестабільних умовах, коли змінюється не лише законодавство, а й самі підходи до управління державою, кодифікація може слугувати основою для оновлення всієї нормативної системи. Вона є формою не тільки правового, а й суспільного оновлення, адже допомагає створити нові правила взаємодії між державою та суспільством, що базуються на чітких, зрозумілих та стабільних засадах. Тому в періоди глибоких змін, криз чи перебудови державних інститутів кодифікація має бути не другорядним завданням, а пріоритетним напрямом державної правової політики, що спрямований на укріплення цілісності нормативного поля та повернення довіри до правової системи в цілому.

Процес кодифікації законодавства, особливо в періоди правової нестабільності, не може обмежуватись лише технічним упорядкуванням нормативного матеріалу. Його ефективність безпосередньо залежить від наявності чітких доктринальних засад і методологічної цілісності, які повинні формуватися на основі глибокого розуміння природи права, його ролі в суспільстві, а також з урахуванням змін, що відбуваються в економічній, політичній, соціальній сферах⁴. У ситуації, коли держава

¹ Іванчук В. Є. Поняття та призначення правового моніторингу: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса. 2023. 210 с.

² Козлов Ю. М. Кодифікація як засіб подолання законодавчого хаосу. *Юридична наука*. 2022. № 3 (117). С. 59.

³ Копиленко О. Л., Копиленко Л. В. Теоретичні проблеми систематизації законодавства в Україні. К.: Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2021. 208 с.

⁴ Магновський І. Й. Теоретико-правові аспекти осмислення розвитку конституційного процесу в

стикається з викликами, що вимагають швидких і рішучих дій, особливо важливо не допустити підміни цінностей права політичними чи ситуаційними міркуваннями¹. Саме тому кодифікаційна діяльність має виходити з науково обґрунтованої доктрини, що надає змістовну глибину, логічну узгодженість та внутрішню сталість новоствореним нормативним актам.

Доктринальна основа кодифікації передбачає системний підхід, що враховує історичні традиції національного права, водночас відкритий до нових ідей та порівняльних правових практик². Під час кодифікаційної роботи необхідно вивчати досвід інших держав, які проходили подібні етапи внутрішніх трансформацій, переосмислювали законодавство в умовах зміненої державності чи масштабних реформ. Порівняльний аналіз дозволяє уникати помилок, передбачати наслідки окремих законодавчих рішень, а також збагачувати національне право інструментами, що вже довели свою ефективність в інших правових системах³. Водночас такий досвід не повинен переноситися механічно, оскільки кодифікація має відповідати специфіці національного правового простору, відображати його потреби, рівень розвитку правосвідомості, соціальні настрої та культурні орієнтири. Методологічно кодифікація повинна базуватися не лише на логіко-структурному аналізі правових норм, а й на глибокому розумінні їх змісту, призначення та впливу на реальні життєві ситуації. Надзвичайно важливо враховувати соціальний контекст, у якому діятимуть нові кодифіковані акти. Право не існує у вакуумі – воно взаємодіє з конкретними людьми, їхнім світоглядом, очікуваннями, рівнем довіри до державних інституцій⁴. Тому будь-який нормативний текст повинен мати не лише внутрішню юридичну логіку, а й відповідати тому, як його сприйматиме суспільство. Це означає необхідність публічного обговорення проєктів кодексів, залучення до цього процесу наукової спільноти, професійних середовищ, громадських об'єднань, а також звичайних громадян, які користуватимуться цими нормами у повсякденному житті⁵.

Кодифікація в умовах правових викликів має виконувати не лише регулятивну, а й консолідуючу функцію. Її результати повинні сприяти не лише упорядкуванню законодавства, а й формуванню довіри до права як надійного орієнтира, що гарантує справедливість, рівність, повагу до особистості⁶. У цьому контексті кодифікований акт виступає не просто

Україні: реалії сучасності. *Луганський науковий юридичний вісник*. 2023. № 1(103). С. 17.

¹ Марченко М. М. Методологічні засади систематизації законодавства в контексті правової модернізації. *Держава і право*. 2022. Вип. 87. С. 14.

² Нор В. Я. Доктрина права: поняття, структура, значення для кодифікації. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2020. Вип. 71. С. 26.

³ Оніщенко Н. М. Кодифікація та інкорпорація як методи систематизації законодавства. *Правова держава*. 1997. Вип. 8. С. 84.

⁴ Павленко Р. А. Кодифікація публічного права в Україні: актуальні проблеми. *Актуальні проблеми держави і права*. 2023. Вип. 91. С. 21.

⁵ Серeda І. С. Кодифікація і декодифікація в законодавчому процесі України. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 124.

⁶ Скрипнюк О. В. Теоретико-методологічні засади правової політики України в умовах

зібранням норм, а виразом правової ідентичності держави, показником її спроможності діяти послідовно, передбачувано, обґрунтовано¹. Тому важливо, щоб у процесі кодифікації не було відірваності від реального життя. Це потребує ретельної методологічної підготовки, глибокого аналізу і рефлексії щодо того, якою має бути модель сучасного законодавства, яке не просто фіксує існуюче становище речей, а задає орієнтири для розвитку.

Ми вважаємо, що кодифікація в період правової нестабільності повинна спиратися на сукупність доктринальних знань і методологічних рішень, які забезпечать не лише її технічну якість, а й здатність стати дієвим інструментом відновлення нормативного порядку, правової довіри та державної цілісності. Її успішність визначається тим, наскільки вона базується на цінностях, є логічно побудованою, соціально прийнятною і відкритою до змін, які не руйнують, а зміцнюють її основу. Саме така кодифікація може відіграти ключову роль у процесі правового оновлення держави.

Висновки. Кодифікація законодавства в умовах глибоких внутрішніх викликів і динамічних трансформацій суспільних процесів виступає не лише засобом упорядкування нормативного матеріалу, а й стратегічною ланкою у процесі відновлення цілісності правової системи. Саме у складні періоди, коли нормативна база перевантажена, фрагментована або втратила чіткість, кодифікація набуває значення інструмента, здатного забезпечити логічну впорядкованість, внутрішню узгодженість і змістову завершеність законодавства. Упорядковане законодавче поле створює основу для повернення правової визначеності, яка є необхідною умовою для нормального функціонування державних інституцій, стабільного розвитку економіки та відновлення довіри громадян до права. Розглядаючи кодифікацію з точки зору її методологічного потенціалу, слід зазначити, що її результативність залежить від того, наскільки глибоко вона спирається на правову доктрину, наскільки обґрунтовано в ній враховані як юридичні, так і соціальні, політичні, історичні та ціннісні чинники. Формування нових кодексів або оновлення чинних має супроводжуватися широким науковим аналізом, міждисциплінарними підходами та залученням практичного досвіду правозастосування. Лише такий підхід гарантує, що кодифіковані акти не будуть механічним дублюванням або об'єднанням норм, а стануть відображенням системної волі держави на впорядкування і модернізацію правового середовища. Сутність кодифікації полягає у створенні нового нормативного продукту, який не лише позбавлений внутрішніх суперечностей, а й здатен функціонувати як стабільне джерело права, що відповідає принципам системності, правової єдності та логічної завершеності. У цьому контексті кодифікація виконує стабілізаційну, прогностичну, оновлювальну та ціннісну функції, формуючи правову основу

трансформацій. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. № 2. С. 7.

¹ Тернавська В. М. Стратегічні напрями розвитку української держави, правової науки, громадянського суспільства та правової освіти. *Наукові праці Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*. 2023. № 1. С. 10.

для відновлення державної керованості та правопорядку. Особливу цінність вона становить у тих правових системах, де накопичилося критичне навантаження неузгоджених нормативних актів, ускладнених великою кількістю підзаконних документів і практикою ситуативного регулювання. Важливим результатом ефективної кодифікаційної діяльності є не лише створення впорядкованого тексту, а й формування нового підходу до правотворення, що ґрунтується на концептуальній єдності, принциповій ясності та логічній завершеності правових інститутів. Кодифікація дозволяє сформулювати єдині орієнтири для всієї системи нормативного регулювання, забезпечити узгодженість між загальними і спеціальними положеннями, надати праву нову структурну якість, що відповідає сучасним запитам держави та суспільства.

Отже, значення кодифікації у складні періоди полягає не лише у приведенні законодавства до ладу, а в тому, що вона виконує функцію фундаментального правового переосмислення. Її зміст виходить далеко за межі технічного опрацювання нормативної бази. Йдеться про створення нової нормативної моделі, здатної забезпечити сталий розвиток правової системи, захистити суспільство від хаотичних правових змін, сприяти інтеграції юридичних норм у повноцінну, внутрішньо збалансовану і відкриту для розвитку систему. Саме тому кодифікація повинна розглядатися як одна з найважливіших складових державної правової політики, орієнтованої на відновлення ефективності, стабільності та передбачуваності національного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бобровник С. В., Оніщенко Н. М. Систематизація законодавства України: проблеми та перспективи вдосконалення. К. : Наук. Думка. 2003. 155 с.
2. Буроменський М. В. Систематизація законодавства: сучасний стан, проблеми, перспективи. *Право України*. 2021. № 1. С. 26–35.
3. Гетьман Є. А. Кодифікаційна техніка як різновид нормотворчої техніки. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Вип. 17. Х. : Право. 2009. С. 130–142.
4. Гусарєв С. Д., Тихомиров О. Д. Теорія держави та права: навч. посіб. К. : НАВС. Освіта України. 2017. 320 с.
5. Драп'ятий Б. Окремі складові змісту конституціоналізації законотворчого процесу в Україні. *Правова держава*. 2022. № 27 (4). С. 45–52.
6. Іванчук В. Є. Поняття та призначення правового моніторингу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса. 2023. 210 с.
7. Козлов Ю. М. Кодифікація як засіб подолання законодавчого хаосу. *Юридична наука*. 2022. № 3 (117). С. 58–62.

8. Копиленко О. Л., Копиленко Л. В. Теоретичні проблеми систематизації законодавства в Україні. К. : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2021. 208 с.
9. Магновський І. Й. Теоретико-правові аспекти осмислення розвитку конституційного процесу в Україні: реалії сучасності. *Луганський науковий юридичний вісник*. 2023. № 1 (103). С. 13–23.
10. Марченко М. М. Методологічні засади систематизації законодавства в контексті правової модернізації. *Держава і право*. 2022. Вип. 87. С. 13–19.
11. Нор В. Я. Доктрина права: поняття, структура, значення для кодифікації. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2020. Вип. 71. С. 22–27.
12. Оніщенко Н. М. Кодифікація та інкорпорація як методи систематизації законодавства. *Правова держава*. 1997. Вип. 8. С. 82–87.
13. Павленко Р. А. Кодифікація публічного права в Україні: актуальні проблеми. *Актуальні проблеми держави і права*. 2023. Вип. 91. С. 19–25.
14. Середа І. С. Кодифікація і декодифікація в законодавчому процесі України. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 123–127.
15. Скрипнюк О. В. Теоретико-методологічні засади правової політики України в умовах трансформацій. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. № 2. С. 5–19.
16. Тернавська В. М. Стратегічні напрями розвитку української держави, правової науки, громадянського суспільства та правової освіти. *Наукові праці Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*. 2023. № 1. С. 5–12.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2025

Sergiy P. RAICHENKO,
Postgraduate Student
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CODIFICATION OF LEGISLATION AS A MECHANISM FOR STABILIZING THE LEGAL SPACE IN THE CONTEXT OF LEGAL TURBULENCE: A DOCTRINAL AND METHODOLOGICAL STUDY

The article carries out a comprehensive doctrinal and methodological study of codification of legislation as a tool for stabilizing the legal space in the context of legal turbulence characterized by increased dynamics of regulatory changes, fragmentation of the regulatory framework and growing lack of legal certainty. It is proved that codification is not a purely technical and legal procedure, but is a conceptual mechanism for structural restructuring of the regulatory system aimed at restoring its internal logic, hierarchical consistency and axiological content. The author examines the impact of legal instability on the regulatory architecture of legislation and identifies the typical challenges faced by lawmakers in the context of a transitional period. The author emphasizes that

effective codification requires a deep methodological foundation, which includes not only an analysis of the current regulatory framework, but also consideration of legal values, socio-cultural context and strategic guidelines for the development of the legal system. The author concludes that codification performs not only the function of systematization of norms, but also serves as an instrument of legal reconfiguration capable of restoring normative integrity, stability and predictability in the context of legal turbulence, and also promotes the rule of law as a basic value of a democratic society.

Key words: *codification of legislation, legal turbulence, stabilization of the regulatory space, methodology of law-making, legal certainty, systematization of law, conceptual legal thinking, legal doctrine.*